

1. УЛЬТИМАТУМ

Беллі!

~~Не знав, навіщо ти залицяєш Чарлі. Навіщо
записки через Біллі, навіщо ти у другому
класі. Якби я закріпив нагайку з твобого
то підписав би на~~

~~ти зробила свій вибір, ясно? Ти не ма-
жеш мати те і те одночасно, коли~~

~~що саме у фразі "смертельні фораги"
тоби навіскигаєш~~

~~Послухай-но, я знав, що підодужка, навіщо
покинув, але нічого вибору в мене нема~~

~~ти не можеш бути друзями, коли ти про-
вадиш фразу зає серед когорта~~

~~коли я про тебе забагато думав, стає
тітка гірше, тому не пиши мені більше~~

Так, я сумую за тобою. Дуже.
Але це нічого не змінює. Вибач.

Джейкоб

Я пробіглася пальцями по записці, відчуючи вм'я-
тини там, де він так сильно натискав ручкою на папір, що той
мало не прорвався. Я уявляла, як він писав це гнівне послання
своїм кривим почерком, викреслюючи рядок по рядку, коли
слова лягали не так, як йому хотілося, і, напевно, зламав ручку
в своїй великій долоні — це пояснило б чорнильні ляпи на па-
пері. Від напруження хмурилися його чорні брови і зморшки
вкривали чоло. Якби я це побачила, то, либонь, не втримала-
ся б від сміху. *Розслабся, Джейкобе, а то заробиш собі крововилив
у мозок*, — сказала б я йому. — *Ну ж бо, викладай усе начистоту.*

Але сміятися — то було останнє, чого мені хотілося, коли
я вкотре перечитувала слова, які уже викарбувалися у мене
в пам'яті. Його відповідь на мою благальну записку, яку Чарлі
передав йому через Біллі — ніби у другому класі, як він влучно
зауважив, — зовсім мене не здивувала. Навіть не розгортаючи,
я вже знала її зміст.

Але я не очікувала, що кожен закреслений рядок ранить
мене, наче лезо. А за кожним реченням ховалось цілісіньке
море образи. Біль Джейкоба краєв мені серце сильніше, ніж
власний.

Поки я так міркувала, з кухні долинув гострий запах смале-
ного. Вдома, крім мене, ніхто не куховарить, тому це дало мені
привід для хвилювання.

Запхнувши зім'яту записку до задньої кишені, я миттю
збігла вниз. Банка із соусом для спагеті, яку Чарлі розігрівав
у мікрохвильовці, уже збиралася вибухнути, коли я ривком від-
чинила дверцята й дістала її звідти.

— Що я зробив не так? — невдоволено запитав Чарлі.

— Спочатку, тату, знімають кришку... Метал не можна клас-
ти в мікрохвильовку.

Я швидко відкрутила кришку і, наливши в тарілку трохи
соусу, запхнула його в піч, а банку — назад у холодильник, ви-
ставила час і натиснула «Старт».

Набундючений Чарлі споглядав мої корективи.

— Я правильно варю макарони?

Я кинула погляд на каstrюлю, що стояла на вогні, — ось
воно, джерело смороду, який мене насторожив.

— Не завадило б помішати, — делікатно зазначила я.

Взявши ложку, я спробувала відшкребти коржеподібну макаронну масу, що прикипіла до дна каструлі.

Чарлі зітхнув.

— І що все це значить? — запитала я його. Склавши руки на грудях, він втупився у зливу, яка періщила за вікном.

— Не знаю, про що ти говориш, — пробурмотів він.

Я розгубилася. Чарлі куховарить? І чому він такий похмурий? Едварда ще не було — зазвичай таку поведінку татко беріг для мого хлопця, й аж зі шкіри пнувся, щоб кожним словом і жестом подати справжній приклад неприязності. Але дарма Чарлі так старався — Едвард і без тої вистави чудово знав, що про нього думає мій тато.

Слово «хлопець» викликало знайомий неприємний присмак. Я замислилася над ним, помішуючи макарони. Це було не те слово, зовсім не те. Мені потрібно було щось таке, щоб передати вічну відданість... Але у повсякденному житті слова «доля» і «суджений» звучать дешево. Для мене Едвард підібрав інше слово, від якого і походив отой неприємний присмак. На саму згадку про нього я починала нервувати.

Наречена. Пхе! Я сахалася самої думки.

— Чи я щось прогавила? Відколи ти готуєш обід? — запитала я Чарлі. Макаронний корж застрибав у киплячій воді, шойно його відшкребли від дна. — Точніше, *намагаєшся* готувати?

Чарлі знизав плечима.

— Не існує закону, який забороняв би мені куховарити у власній домівці.

— Тобі ліпше знати, — відповіла я з лукавою посмішкою, дивлячись на поліцейський значок, приколотий до його шкіряної куртки.

— Ха, отож-бо!

Він скинув куртку, наче мій погляд нагадав йому, що треба роздягнутися, і почепив її на гачок, призначений для його приладдя. Пасок для зброї давно висів там — уже декілька тижнів він не відчував потреби одягати його, ідучи на роботу. Адже більше не траплялося таємничих зникнень, і ніхто більше не

скаржився, що бачив велетенських загадкових вовків у тих лісах, де панує вічна злива...

Я мовчки тицяла виделкою в спагеті й чекала, поки Чарлі наважиться заговорити про те, що турбувало його увесь цей час. Мій татко був людиною небагатослівною, і ця його спроба влаштувати зі мною вечерю за одним столом ясно свідчила про те, що зараз у нього на думці просто небачена кількість слів.

Я поглянула на годинник — віднедавна я стала робити це що кілька хвилин. Десь за півгодини наша вечеря закінчиться.

Час по вечері був для мене найтяжчим. Відколи мій колишній найкращий друг (і вовкулака за сумісництвом) Джейкоб Блек доніс татові, що я без дозволу брала мотоцикл, — то була зрада, яку він замислив, щоб посадити мене під домашній арешт, аби я не могла бачитися зі своїм хлопцем (і за сумісництвом вурдалаком) Едвардом Калленом, — Едварду дозволялося бачитися зі мною лише з сьомої до пів на десяту вечора, завжди у стінах моєї домашньої в'язниці й завжди під вартою таткового незмінно невдоволеного погляду.

Це був обтяжений варіант мого попереднього арешту, під який я потрапила за триденне зникнення без попередження й один стрибок зі скелі.

Певна річ, ми й надалі бачилися з Едвардом у школі, бо тут Чарлі нічого не міг вдіяти. А ще Едвард проводив майже кожну ніч у мене в кімнаті, хоча про це Чарлі нічого не знав. Вміння Едварда залазити у моє вікно на другому поверсі було таким самим корисним, як і його вміння читати думки Чарлі.

І хоча з Едвардом я не бачилася лише ці декілька годин по вечері, але ніяк не могла дочекатися, поки вони минуть. Проте тягнулися вони неймовірно довго. Та незважаючи на це, я зносила своє покарання без жодних скарг, бо, по-перше, я його заслужила, а по-друге, не хотіла робити боляче татові, тікаючи з дому зараз, коли на обрії вже виднілася набагато довша розлука, невидима для Чарлі, але очевидна для мене.

Щось тихо бурмочучи, тато сів за стіл, розгорнув свіжу газету — і вже за хвилину несхвально прицмокував язиком.

— Не знаю, тату, навіщо ти читаєш ці новини, якщо вони тебе так дратують.

Він пропустив моє зауваження повз вуха, продовжуючи буркотіти в газету.

— Оце тому всі хочуть жити у маленькому місті! Та це ж нечувано!

— А що знову не так з великими містами?

— Сієтл виривається у лідери за кількістю вбивств у країні. П'ять нерозкритих справ за останні два тижні. Можеш таке уявити?

— На мою думку, Фенікс у цьому списку стоїть вище, татку. Я це знаю на власному досвіді.

Хоча я ще ніколи не була так близько до того, щоб стати жертвою убивства, ніж після переїзду в це тихе безпечне містечко, і до речі, включена не в один чорний список... Ложка затремтіла у мене в руці, так що вода мало не розхлюпалася.

— Кращої віддяки я від тебе і не чекав, — мовив Чарлі.

Я припинила спроби рятувати обід і почала подавати на стіл. Щоб покряяти спагеті, довелося взяти ніж для м'яса. Спочатку я відтяла порцію для Чарлі, потім — для себе, а він тим часом здивовано споглядав мої приготування. Чарлі приправив спагеті соусом і взявся до страви. Якось прикрасивши свою макаронну брилу, я без великого натхнення наслідувала татків приклад. Певний час ми їли мовчки. Чарлі досі сканував новини, тому я розгорнула свій зачитаний томик «Буремного Перевалу» Емілії Бронте на тому місці, де зупинилася сьогодні вранці за сніданком, і спробувала поринути в Англію початку минулого століття, чекаючи, поки він заговорить.

Саме на частині, де Гіткліф повертається, Чарлі відкашлявся і кинув газету на підлогу.

— Ти маєш рацію, — сказав Чарлі. — Це все не просто так, — він постукав виделкою по глейкій суміші. — Я хочу з тобою побалакати.

Я відклала книжку вбік — палітурка була така пошарпана, що сторінки порозсипалися по столу.

— То треба було так і сказати.

Він кивнув, насупивши брови.

— Гаразд, наступного разу я це врахую. Я лише подумав, що звільнення від приготування обіду тебе пом'якшить.

Я розсміялася:

— Тобі це вдалося — від твоїх кулінарних здібностей я просто розтанула. Про що буде розмова, тату?

— Про Джейкоба.

Кам'яний вираз застиг у мене на обличчі.

— А що таке? — запитала я, напружившись.

— Спокійно, Білко. Я знаю, ти досі гніваєшся, що він тебе здав, але то був правильний учинок. Він повівся відповідально.

— Відповідально, — повторила я уїдлигим тоном, закотивши очі. — Гаразд. То що там із Джейкобом?

Просте буденне запитання відлунувало у мене в голові. *Що там із Джейкобом?* Яке мені до нього діло? До колишнього найкращого друга, який тепер... Хто? Мій ворог? Я зіщулилася.

Несподівано Чарлі з обережністю поглянув на мене:

— Тільки не сердься на мене, гаразд?

— Не сердитися?

— Ну, це і про Едварда також.

Я насторожилася.

Голос Чарлі став різкішим:

— Хіба я не впускаю його до будинку?

— Так, — сказала я. — На короткі проміжки часу. Звичайно, ти міг би і мене іноді *випустити* надвір, — продовжила я жартівливим тоном, адже те, що мене ув'язнено до кінця навчального року, було мені добре відомо. — Останнім часом я добре поводитися.

— Це саме те, до чого я веду...

Потім обличчя Чарлі розпливлося в усмішці, і його очі засяяли; на мить він здався на двадцять років молодшим. У тій усмішці я побачила проблиск надії і повільно провадила:

— Тату, щось я заплуталася. Ми говоримо про Джейкоба, про Едварда чи про мій домашній арешт?

Усмішка спалахнула знову.

— Про все потроху.

— А який між ними зв'язок? — запитала я обережно.

— Так от, — видихнув він і підняв руки, ніби здаючись. — Гадаю, що тебе можна звільнити достроково за гарну поведінку. Як на підлітка, ти на диво терпляча і ні на що не скаржишся.

Від здивування у мене полізли вгору брови, і я мало не скрикнула від радості:

— Серйозно? Я вільна?

Чому він передумав? Я була впевнена на всі сто, що залишатимусь під домашнім арештом, поки сама не втечу, та й Едвард навряд чи сприяв тому, що Чарлі розчулився...

Чарлі підняв догори палець:

— Умовно.

Ентузіазм розвіявся.

— Чудово, — мовила я, мало не плачучи.

— Белло, це більше прохання, ніж вимога. Ти вільна. Але я сподіваюся, що ти використаєш цю свободу... мудро.

— Що ти маєш на увазі?

Він знову зітхнув.

— Я знаю, ти волієш збувати увесь час із Едвардом...

— Я також проводжу час із Алісою, — випалила я. Для сестри Едварда час був не обмежений погодинно, вона приходила і йшла, коли хотіла. Чарлі був наче пластилін у її вмілих руках.

— Так, це правда, — сказав він, — але ж, Белло, у тебе є ще інші друзі, окрім Калленів. Точніше, були.

Ми подивилися одне одному у вічі.

— Коли ти востаннє говорила з Анжелою Вебер? — кинув він мені.

— В п'ятницю за обідом, — миттю відбила я удар.

Перш ніж Едвард повернувся, мої шкільні знайомі були поділені на дві групи — «добрі» та «злі» — так я їх для себе назвала. Інший варіант — «наші» і «не-наші». До «добрих» належали Анжела, її незмінний хлопець Бен Чейні, а також Майк Ньютон — оці троє великодушно пробачили мої витівки, коли Едвард поїхав. Лорен Меллорі була лихим ядром «не-нашого» табору, і майже всі решта, у тому числі моя перша подруга у Форксі, Джесика Стенлі, здавалося, пристали на її анти-Беллівську пропаганду.

А після повернення Едварда до школи ці два табори розділилися ще чіткіше.

Едвардове повернення дещо похитнуло мою дружбу з Майком, проте Анжела з Беном залишалися непохитно вірними. Незважаючи на природну антипатію, більшість людей прихильно ставилися до Калленів, і Анжела незмінно сідала поруч з Алісою щодня за обідом. За декілька тижнів навіть почало здаватися, що вона там непогано почуввається. Кожен, хто хоча б раз поспілкувався з Калленами, був від них у захваті.

— Після школи? — запитав Чарлі, витягаючи мене з роздумів.

— Я ні з ким не зустрічаюся після школи, тату. Я під арештом, забув? А в Анжели, до того ж, є хлопець. Вона постійно з Беном. Якщо я справді вільна, — зазначила я з відчутною іронією, — ми могли б ходити на подвійні побачення.

— Гаразд. Але раніше... — він завагався. — Ви з Джейком зазвичай гуляли разом, а тепер...

Я перервала його:

— Можна одразу до суті, тату? Що ти хочеш сказати — конкретно?

— Гадаю, що заради свого хлопця, Белло, тобі не слід нехтувати іншими друзями, — суворо мовив він. — Це не дуже гарно з твого боку, і до того ж, на мою думку, твоє життя було б зрівноваженішим, якби ти знайшла в ньому місце для інших людей. Те, що сталося минулого вересня...

Я здригнулася.

— Так от, — сказав він, наче обороняючись. — Якби в тебе було інше життя, окрім Едварда Каллена, цього могло б і не статися.

— Усе б сталося саме так, — буркнула я.

— Може, так, а може, й ні.

— До суті, — нагадала я йому.

— Використовуй цю нову свободу і для інших друзів також. Зрівноважуй життя.

Я неохоче кивнула.

— Рівновага — це добре. Може, ще розписати зустрічі з друзями погодинно?

Він скорчив міну, але заперечливо похитав головою.

— Ні, навіщо так ускладнювати? Просто не забувай їх...